

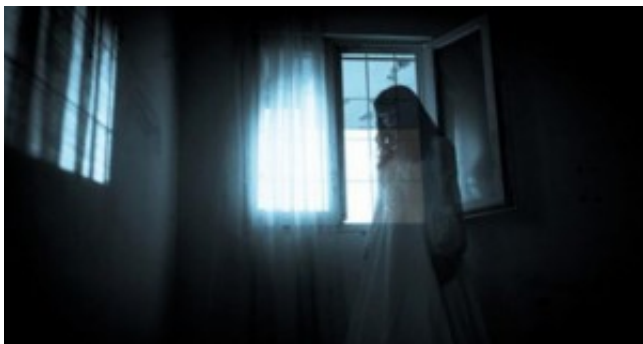
[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Apsėsto namo istorija įtikino net JAV policijos pareigūnus (video)

Tai, ką patyrė 32 metų amerikietė Latoya Ammons, sunkiai suvokiama protu. Jeigu ši moteris vienintelė tvirtintų, kad jos namus Garyje (JAV, Indianos valstija) apsėdo demonai, būtų galima tik pasukti pirštu ties smilkiniu.

Bet jos istorija ypatinga. Gario miestelio – to paties, kuriame užaugo Michaelas Jacksonas – policija, socialiniai darbuotojai ir dvasininkai pripažįsta, kad tai, ką pasakoja L. Ammons, panašu į tiesą, rašo „Lietuvos rytas“. „Aš, mano motina ir mano vaikai – visi mes vos likome gyvi“, – tikina moteris, mačiusi savo dukterį levituojančią virš lovos, o sūnų vaikstantį sienomis. L. Ammons tvirtina, kad ją ir jos vaikus – tuomet 12 metų dukrą ir 9 bei 7 metų sūnus – buvo apsėdę demonai. Vaikai esą buvo puolami fiziškai – mėtomi į baldus, tempiami nuo sofos, daužomi ir kankinami, kol dantenos ir nosys imdavo kraujuoti ir jiems tapdavo sunku kvėpuoti. Name nei iš šio, nei iš to imdavo „varvėti bespalvis, bekvapis aliejus“, naktį po kambarius vaikščiodavo šešėliai, būdavo galima girdėti jų žingsnius, ataidinčius iš rūsio. Buvo girdėti besivarstančios į pagrindinę namo dalį vedančios rūsio durys, nors įsibauginusi šeima jas laikė užrakintas. Verandoje kiekvieną rytą šeimininkė rasdavo kalnus negyvų musių. Nors kaskart jas iššluodavo, po nakties jų ir vėl atsirasdavo. Mirgėdavo šviesos, išjungdavo telefonai, dingdavo ir vėl atsirasdavo televizijos signalas. „Tai buvo demonai, – tvirtina L. Ammons. – Ne paprastos dvasios. Čia didelis skirtumas.“ Tai jai paaiškino draugas aiškiaregys iš Niujorko. Jis patarė išsikelti iš namų, nes bus tik blogiau. Įrašė – demono balsas Tai, ką pasakoja L. Ammons, primena perpasakotas scenas iš holivudinių siaubo filmų. Tokias scenas primena ir L. Ammons name policijos filmuota medžiaga. Šokčiojanti kamera juda iš kambario į kambarį – visi jie sujaukti, netvarkingi. O galiausiai nusileidžia į rūšį. Rūšį apšviečiančios lemputės – be gaubtų. Nuo betoninių grindų ir sienų net ir įrašė sklinda šaltis. Rūsyje tuščia, stovi tiktai nedidelis staliukas, uždengtas baltu audeklu. Ant staliuko – atversta Biblija, nudegusi žvakė. Ant betoninių grindų pribarstyta druskos – tai ženklai, likę po ritualo, kuriuo beviltiškai bandyta iš šių namų išvaryti blogį. Šis vaizdo įrašas – dalis bylos medžiagos. Bene keisčiausios bylos, kokią kada nors yra tekę tirti Indianos valstijos Gario miestelio policijai. Ta byla – L. Ammons apsėdimas ir egzorcizmas. Maždaug valandos trukmės įrašė policijai pasakojama apie vaikus, kurie esą nematomos jėgos buvo pakeliami ir svaidomi į sienas, tampomi konvulsijų, šaukdavo šėtoniškus tekstus. Pasak L. Ammons ir jos motinos, demonai pasirodo įvairiais pavidalais – kaip žmogaus šešėlis, juoda grėsminga pabaisa, sena moteris raudonomis akimis ir su gobtuvu. Jų balsas panašus į žmogaus, bet negyvas. Pasakojimai pasakojimais, bet policija turi užfiksavusi ir paties demono balsą. Garso įrašė, kuris buvo daromas pareigūnams filmuojant ir fotografuojant namą, į pokalbį įsiterpia nepažįstamas balsas. Kažkas pašnibždomis, bet labai aiškiai ištaria „Labas“. Įrašymo metu šio žodžio niekas nesakė ir negirdėjo. Apstulbino ligoninės medikus įsikėlus į apsėstą namą, visą šeimą apipuošė ligos. L. Ammons per pusmetį patyrė net tris inkstų uždegimus, vaikai – daugybę įvairių negalavimų. Pamokas praleidžiančiais ir dažnai sergančiais vaikais susidomėjo Vaikų teisių apsaugos tarnyba ir informavo policiją. Byla dėl L. Ammons namuose vykstančio „demonų smurto“ buvo iškelta 2012 metų kovą. Tuomet vargu ar kas nors iš dalyvaujančiųjų bylos tyrime tikėjo, kad tai, ką pasakoja namo šeimininkė ir jos motina, gali būti kas nors daugiau nei fantazijos. Tačiau šiandien ir policijos pareigūnai, ir patyrę gydytojai, ir slaugės, ir socialiniai darbuotojai, ir dvasininkai jau yra linę kalbėti apie apsėdimą. L. Ammons su motina ir trimis vaikais „pragaro prieangiu“ šiandien pramintame išsinuotomame name gyveno nuo 2011 m. lapkričio iki 2012 . gegužės mėnesio. Tuomet namą apžiūrėjo policijos tyrėjai, lydimi socialinės darbuotojos. Nors apie daugumą demonų apsireiškimų žinoma tiktai iš namo šeimininkės ir jos motinos pasakojimų, keletą kartų piktųjų dvasių siautėjimo liudininkais tapo medikai ir policijos pareigūnai. 2012 m. balandžio 19 d. močiutė palydėjo jauniausią dukters sūnų pas šeimos gydytoją. Vaikui tuomet buvo septyneri. „Aš mačiau, kaip „tai“ bando iš jo išeiti, tai vyko priešais gydytoją. Jo galva sukinėjosi, akys atvirto atgal, jo burna buvo kaip bepročio, jis pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, ir staiga „tai“ sviedė mano anūką per visą kambarį“, – tarsi apie filmo sceną pasakojo močiutė. Šią sceną mačiusi medicinos slaugytoja išbėgo iš kabineto, o gydytojas iškvietė policiją ir greitosios pagalbos medikus. Pastarieji vaiką ir jo brolių, kurie abu buvo be sąmonės, išsivežė į ligoninę. Ligoninėje jaunėlis, pasak močiutės, riau modamas ir urgzdamas priėjo prie sienos ir atbulas užlipo siena aukščiau nei jos galva. Močiutė laikė jo rankas ir bandė įtikinti nusileisti žemyn. Galiausiai vaikas persivertė per jos galvą ir nukrito ant grindų. Berniukas nieko iš to įvykio neatsiminė, tačiau jo liudininkai buvo slaugytojos, socialiniai darbuotojai ir greitosios pagalbos medikai. Visi jie apie tai parašė oficialiose ataskaitose. Sceną matęs psichiatras teigė, kad „tai negalėjo būti tikra, tai nebūdinga žmogui. Žmogus negali padaryti to, ką padarė tas mažas berniukas.“ Terorizavo ir policininką Kitas „velniavos“ liudininkas – 62 metų policijos kapitonas Charlesas Austinas. Jis buvo vienas iš trijų pareigūnų, atvykusių apžiūrėti ir filmuoti L. Ammons namą. Kaip pats sako, užėjo į juos nusiteikęs skeptiškai, o išėjo būdamas įsitikinęs, kad tie namai – pragaro prieangis. Policija pas L. Ammons apsilankė gavusi Vaikų teisių apsaugos tarnybos pranešimą. „Seržantas man pasakė, kad vaikai nelanko mokyklos ir kad kalbama, jog ten dedasi šėtoniški dalykai. Žiūrėjau į tai labai įtariai. Susisiečiau su keletu žmonių, aukšto rango pareigūnų. Nusprendėme pasižiūrėti“, – pasakoja jis. Tai, ką Ch. Austinas pamatė tą 2012 m. pavasario dieną, sukrėtė jį iki sielos gelmių. Jo tirta byla tapo keisčiausia per visą Indianos policijos istoriją. „Aš buvau nusiteikęs skeptiškai. Mes įėjome, ir pirmas dalykas, kurį pastebėjome svetainėje, – deganti žvakė. Biblija ir mažas altorėlis su kryželiu. Tas pat buvo kiekviename namo kambaryje. Ant šaldytuvo buvo vieno berniuko nupieštas piešinys – Jėzus ant kryžiaus, o už jo – į demonus panašios figūros“, – pasakoja Ch. Austinas. Kuo ilgiau policininkai dairėsi po namą, tuo nejaukiau jautėsi. Nusileidę laiptais į rūšį taip pat pamatė žvakę ir purviną plotą ant grindų. Visur kitur buvo plikas cementas. Ch. Austinas išmanioju telefonu nufotografavo tą vaizdą, bet po to nuotraukos paslaptinai dingo, o telefonas, kuriuo fotografavo, nuo tada pradėjo keistai veikti. Kol nuotraukos dar nebuvo dingusios, policininkas sako matęs jose figūras, kurių prieš tai nematė. Figūros stovėjo aplink jį ir laiptų apačioje. „Pareigūnas, stovėjęs už manęs, nufotografavo mane, stovintį prieš jį, ir savo nuotraukose taip pat pamatė daug figūrų“, – tvirtina Ch. Austinas. Išvažiuavęs iš keistojo namo Ch. Austinas užsuko į degalinę ir būdamas ten paskambino mobilioju telefonu. Skambindamas jis išmaniajame telefone apžiūrėjo nuotrauką, ir iš automobilio radijo staiga pasigirdo riau mojančias balsas. „Nešdinkis iš čia“, – išgirdo policininkas, po to pasigirdo iškraipyti balsai ir galiausiai nutilo. Nuo tada, pasak jo, ir visiems kitiems pareigūnams pradėjo blogai veikti radijas, telefonai ir namų signalizacijos. Viskas tuo nesibaigė. Ch. Austinas tvirtina, kad piktosios jėgos jį užpuolė. Grįžus namo visuregiu, nesuveikė elektrinės garažo durys – anksčiau to nebūdavo. Kai Ch. Austinui nusibodo spaudyti pulto mygtuką, vyras išlipo iš automobilio ir nuėjo patikrinti saugiklių garaže, po to name, ir galiausiai durys atsidarė. Bet kai policininkas grįžo prie automobilio ir norėjo į jį atsistėti, vairuotojo sėdynė ėmė pati judėti pirmyn ir atgal. Po to Ch. Austinas susirūpinęs nuvaivavo automobilį į servisą. Jam buvo pasakyta, kad labai gerai, jog taip padarė, – bet kada galėjo įvykti mirtina nelaimė, automobilio sėdynė buvo beveik sulūžusi. Rūsiu duobėje – keisti radiniai Kitų liudininkų pasakojimus patvirtina ir dvasininkas – katalikų kunigas Michaelas Maginot. Jis į visą šią istoriją įsivėlė sulaukęs persigandusių medikų skambučio. Jie prašė atlikti egzorcizmo seansą ir papasakojo apie nutikimą ligoninėje – mažą berniuką, kuris riau mojo, lipo siena ir persivertęs per galvą nusileido ant kojų. Kunigas

nelabai tikėjo, kad tai – piktųjų dvasių darbas, nenorėjo užsiimti egzorcizmu ir velti į visa tai vyskupo, kurio leidimas reikalingas norint atlikti egzorcizmo seansą. Tačiau policininkai, gydytojai, socialiniai darbuotojai ir apsaugininkai kaip susitarę kalbėjo apie demonus, tad kunigas sutiko pasikalbėti su apsėsta šeima. Kunigo bendravimas su L.Ammons ir jos motina truko apie 5 mėnesius. Vaikai susitikimuose nedalyvaudavo. Šiandien M.Magnot įsitikinęs, kad šeima buvo prakeikta – kunigo manymu, prakeikimą pasiuntė L.Ammons buvęs vyras ar jo žmona. Tačiau tas prakeikimas susipynė su kažkokia tragedija ir okultinėmis praktikomis, kurios veikiausiai kažkada anksčiau buvo atliekamos apsėstame name ir atvėrė pragaro vartus. Kunigas sutiko padėti ir persigandusiai policijai. Po patirto demonų teroro policijos kapitonas Ch.Austinas į L.Ammons namus sugrįžo kartu su kunigu, atsivedė ir šunį. Jie tikėjosi rasti kažkada anksčiau čia padaryto nusikaltimo pėdsakų, galbūt net žmogaus palaikus. Tačiau šuo nieko neaptiko. Policininkams įtarimų kėlė viena rūšio grindų vieta – joje buvo matyti purvas, nors visur kitur buvo betonas. Vyrai toje vietoje, kur buvo purvas, iškasė apie 1,5 m gylio duobę ir rado keistą daiktų rinkinį. Ten buvo berniukiškos kojinės nukirpta kulkšnies dalimi, dirbtinis nagas, moteriškos kelnaitės, sunkus surūdijęs geležinis svarmuo, taip pat sulūžęs plastikinis bato šaukštas ir ovalo formos virdulio dangtis. Kas tai – tiesiog šiukšlės ar ritualinis bandymas kažką iškviešti ar įbauginti? Atsakymo iki šiol nepavyko rasti. Pabalo pareigūnės pirštas Didžioji dalis pareigūnų – ir iš policijos, ir iš Vaikų teisių apsaugos tarnybos – apsilankę L.Ammons name būdavo taip įbauginti, kad atsisakydavo ten grįžti. Vaikų teisių apsaugos pareigūnė, tirianti L.Ammons šeimos bylą, Samantha Illic su grupe pareigūnų name apsilankė 2012 m. gegužės 10-ąją. S.Illic ištiesė ranką ir palietė spintelę, kuri, kaip pasirodė, buvo apvarvėjusi skaidriu aliejumi. Tą sceną matė ir Ch.Austinas, ir M.Magnot. „Ji palietė spintelę piršto galu, ir jos pirštas iškart tapo lyg be kraujo, pabalo lyg būtų negyvas. Ji laikė savo ranką ir kartojo, kad pirštas nutirpęs, taip pat ir dalis rankos“, – pasakoja policijos kapitonas. Kunigas pasakoja tą patį – kad moteris atitraukė ranką, lyg būtų nudegusi, pirštas buvo pabalęs. Po to ji svarstė, galbūt jai įkando koks nors vabzdys, kurio tuomet niekas nepastebėjo. Suprantama, iš apsėstojo namo šeima išsikėlė. Tačiau šeimninkei prireikė net keturių egzorcizmo seansų, kol ji pasijuto išsivadavusi nuo demonų. Regis, po tokios istorijos namas Garyje turėjo niekada nesulaukti pirkėjų ar nuomininkų. Tačiau pirkėjas atsirado visai netrukus. Šiurpios reputacijos namą įsigijo amerikiečių televizijos „Travel“ laidos „Ghost Adventures“ vedėjas Zakas Bagansas. Už pragaro prieangį jis nepagailėjo pakloti net 35 tūkstančių JAV dolerių ir tikisi apie gyvenimą jame susukti dokumentinį filmą.

Date created: 2014/03/02-